

Maria Łotocka

A közeledő fehérségben

(W nadiagajacej bieli)

Zbigniew Herbertnek

Városomban
és városodban
utánunk jártak
a vadgesztyenyés
utcák

akkor
még nem tudtuk
hogy emlékezni kell majd rájuk

még jelen voltak
ábrándjaink

most
akár az óceánok
zöld szigetei
magunkra maradtunk

az óra naponta
méri az időt
vágyakozásokra
halálra
szerelemre

elég lesz-e a fény
az alkonyathoz

hogy végigmehessünk
téli díszletek közt

a Stryjski Park alléin
ahol Anya vár

átröppennek
a nem ugyanazon madarak
s az öröm sem oly valós

döbbsen kinyújtjuk
karjainkat
e tájak felé
idegen házak
falain át

azok imbolyognak
fölöttünk
a kőoroszlánok fölött

hát induljunk el ismét
ezen az úton
a közeledő fehérségben

*

Az elhagyott város

(Opuszczone miasto)

Van valami ebben a városban,
melyet álmaimban látok.
Az élők jelenléte,
s az eltávozottaké.
Rám várnak az utcalámpák
világító fénycsóváiban.
Van valami ebben a városban,
a bezárt templomok városában,
ahol a katedrális árnya
kettévágja a létező világot.
Van valami ebben a városban,
a függőkertek városában.
A Királyerdő felett
szamócák illata.
A remegő levegőben
ottmaradt
Anyám mosolya.
Az őszi park
esőpocsolyáiban
bécsi keringők dallamai.
Mint hajdanán.
Tudom – tört cserepekből már
nem ragaszthatom össze életem.
A menekülés próbálkozásai
sorra hiábavalók.
Ismét ott állok magányosan,
félébren, félig álmaimban
a keményen bevágott
ilyvói kapu előtt.

*

Ilyvó *

(Lwów)

van
 egy város
aholvirágoznak a
 gesztenyék
s az Óvárosban
 csendesen
megpihennek
 az oroszlánok
van egy város
 a szívemben
 hol büszkén
nyújtózik
 a patak
s a vár
 a keskeny utca
az éjszakai
 hold fényében
mely rácsodálkozik
 a Királyerdő
árnyaira
van egy város
hol az őszi esők
 virágokat
rajzolnak
 az ablakokra
 hol
a nap tüze
 forróbb
mint bárhol másutt
 s mindegyik
mosoly
 rózsát fakaszt
van egy város!

* *Ilyvó. Lwów, Lemberg magyar neve.*